

Verslag van de reis van Koen

Vrijdag 13 december:

Eindelijk is het zover. Na een jaar wachten ga ik weer terug naar Nepal. Dit keer reis ik niet alleen, maar Tim, een goeie vriend van mij, gaat mee om te ervaren hoe het leven er in Nepal aan toe gaat.

Zodra ik land op Kathmandu airport ervaar ik weer de chaos van Nepal, we moeten een uur op onze koffers wachten. Zo ook de weg naar ons hotel. De wegen hier hebben wel iets weg van een motorcross parcours. Het ene moment rij je op asfalt en ben je gaten in de weg aan het ontwijken, het andere moment is de weg ineens onverhard en vlieg je, als je niet oppast, met je hoofd door het dak van de auto. Dit alles is voor mij heel herkenbaar, en het geeft me een goed gevoel om weer terug te zijn.

Eenmaal in Thamel, het centrum van Kathmandu, prikkelen de geuren van wierook, de typische Nepalese muziek, en alle verkopers en bedelaars op straat meteen al je zintuigen. Dit, en het continue getoeter van alle auto's en motoren geeft me zo'n heerlijk 'oh ja' gevoel.

Na opgefrist te zijn, gaan Tim en ik naar het kantoor van Quest, de organisatie die mij vorig jaar begeleid heeft tijdens het vrijwilligerswerk. Degene die de deur open doet is Sanju, een medewerker van Quest. Sanju heeft mij vorig jaar geholpen om eerlijke prijzen te krijgen voor de producten en hulpmiddelen die ik toen voor de weeshuizen heb aangeschaft.

Het is ontzettend gaaf om hem, en natuurlijk de rest van de 'Quest family' weer te zien.

Het project Bachau

Ik ben uiteraard naar Nepal gekomen met een doel, en dat is kijken hoe het project Bachau tot nu toe verloopt, en waar nodig het project nog wat verder op gang te helpen. Het eerste dat mij opvalt is dat de gemiddelde leeftijd van de kinderen iets hoger ligt dan wat we aanvankelijk dachten. De meeste hebben een leeftijd van rond de 18 jaar. Dit heeft te maken met het feit dat het bijna onmogelijk is om de kinderen die nog naar school gaan, les te geven. Velen van hen hebben een totale reistijd van 2 á 3 uur om bij Quest te komen, dus als ze de hele dag op school zitten, redden ze het niet om ook nog eens naar Quest te komen.

De nailessen verlopen prima. Een vriendin van de 'Quest family' bezit een kledingwinkeltje vlak bij het kantoor van Quest, en zit al 25 jaar in het vak. Ze is dus zeer ervaren, en kan haar kennis goed overdragen. Ik heb goeie resultaten gezien (zelfgemaakte poppenkleding door de cursisten), en ben dan ook zeer tevreden over dit deel van het project.

Het computer project is inmiddels ook van start gegaan. Ik had verwacht dat Quest al een Nepalese docent had geregeld om deze computerlessen te geven. Het bleek echter dat ze een Duitse vrijwilligster, genaamd Aileen, in hadden gezet om de lessen te geven. De gedachte hier achter was om de verlegen kinderen wat uit hun schulp te halen. Aileen deed uiteraard heel erg haar best, maar door de taalbarrière is het gewoon onmogelijk om ze goed les te kunnen geven. Nadat ik Salve, de eigenaresse van Quest, duidelijk had gemaakt dat een Nepalese docent zeer belangrijk is voor dit project, is ze meteen op zoek gegaan.

Ondertussen ben ik samen met Sanju en Tim, op speurtocht gegaan naar goede laptops. Aileen gaf tot nu toe de computerlessen op twee oude pc's die ze bij Quest nog hadden staan. Na tientallen winkeltjes in en uit te zijn gegaan, vonden we een winkeltje waar ze goede Samsung laptops verkochten tegen een mooie prijs. (uiteraard na eerst flink te hebben onderhandeld) We kochten 3 laptops inclusief 3 muizen en 3 toetsenborden voor een totaal bedrag van 780 euro. Al met al een prima deal.

De kinderen en hun begeleiders van Quest zijn heel blij met de nieuwe computers. En het was een feest om ze aan hun te overhandigen.

Inmiddels ben ik weer terug op Nederlandse bodem, maar op het moment dat ik dit reisverslag schrijf is er een Nepalese docente voor de computerlessen aangetrokken. Ik heb foto's gezien van de computerlessen die nu gegeven worden, en dat ziet er veelbelovend uit.

Ga ik ooit weer terug?

Jazeker! De trekking Mount Everest Basecamp staat nog steeds hoog op mijn lijstje. Daarnaast geven het project en alle Nepalese vrienden die ik daar heb gemaakt mij genoeg reden om weer terug te gaan. Voorlopig gaat school echter even voor, dus mijn volgende trip naar Nepal zal nog wel een aantal jaartjes op zich laten wachten. Iets waar ik weer naar toe kan leven.

In de tussentijd blijf ik vanuit hier het project Bachau op de voet volgen en blijf betrokken bij de ontwikkelingen hiervan.

Koen Lommerse
vrijwilliger Stichting Kanchi